

αὐτὴ παραδίδετο εἰς τὴν ἀπελπισίαν, διεσκέδαζεν ἐκεῖνος τοὺς συναϊτέρους τοῦ διηγούμενος τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδυναμίαν τῆς; Τοιαῦτα διελογίζετο ἡ ἀτυχὴς Λελία· διὰ τὴν ὑπακούσθη δὲ εἰς τὰς πατρικᾶς διαταγὰς, ἐπορεύθη κλονουμένη καὶ μὲ παρειὰς διαπύρους εἰς τὸν οἶκον ὅπου ἀνέμενον αἱ οἰκογένεια . . . . .

Ἡ θεία τοσούτων προσώπων τὴν ἐδειλίασεν ἐπαλινδρόμησε δὲ μετὰ συτολήης σχεδὸν παιδαριώδους· διότι τὰ ἐπ' αὐτὴν ἀτεινζόμενα ἀπαθῆ βλήματα τῶν παρστῶτων, καὶ ἡ πανηγυρικὴ ἐκείνη σοβαρότητος, ἀπέρροια ἀρχαίου ἰθίμου, ἐπάγωσαν τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος. Μεταξὺ ὅμως τῶν ἀπαθῶν ἐκείνων, οὕτως εἰπεῖν, ἀγαλμάτων ὑπῆρχε τις ἐφ' ὃν οἱ κανόνες τῆς ἔθιμοταξίας οὐδεμίαν ἐξήτησαν ἐπιρροήν. Οἱ ὀρθαλμοὶ τοῦ πατρὸς διέλαμψαν ἀπὸ χαρᾶν, καὶ αἱ ἀγκάλαι τοῦ ἡνοίχθησαν ἐνώπιον τῆς Λελίας. Θεωρήσας ἀκκαρδαμυκτὶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς τὴν προσφιλεῖ του θυγατέρα ἐνδεδυμένην λευκὴν ἐσθῆτα, περιεβαλε αὐτὴν εἰς τοὺς κόλπους του, καὶ τὴν ἠύχθη ἐκ βαθους καρδίας.

— Γέκνον μου, τῆ εἶπε μειδιῶν ἄμα καὶ θακρῶων, πολὺ σκληρὸν εἶναι δι' ἐνα γέροντα ν' ἀποχωριθῆ ἀπὸ τὴν θυγατέρα, τοῦ τόσον προσφιλοῦς εἰς αὐτὸν προσώπου, ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶναι σεβαστοί. Οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι ἐπλάσθησαν διὰ τὴν ἀγαπῶνται μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων· ἐκ δὲ τῆς συζύξωσ των νέαι οἰκογένειαί θέλουσι κατοικήσει τὴν γῆν. Τοιούτῃ ἡ πορεία τῆς φύσεως, τέκνον μου, καὶ τοιοῦτος ὁ προρισμὸς τῶν κορασιῶν· ἐπὶ δεκαεξὶ δλόκληρα ἔτη ἐπαγρύπνου ἐπὶ σὲ ὡς ὁ φιλάργυρος ἐπαγροπνεῖ ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ του· καὶ τώρα σὲ ἐγκαταλείπω, σὲ τὸν μόνον μου ἐπὶ τῆς γῆς θησαυρόν. Ἐν μόνον ζητῶ ἀπὸ σέ, τέκνον μου, τὴν ὥραν ταύτην, νὰ με ὑπακούσῃς, καὶ νὰ με ὑπακούσῃς μετὰ χαρᾶς κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν προγόνων μας καὶ καὶ κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ μας. Μετὰ τοῦτα ἄρες τὸν γέροντα εἰς τὴν εἰμαρμένην του· ἀρκεῖ ὅτι ἀφίνει τὴν θυγατέρα του εὐδύμονα, καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων του θέλουσιν εὐλογῆσαι τὴν μνήμην του· αὐτὸς ἦδη ἔπει τὸ ποτήριον καὶ τῆς γλυκείας καὶ τῆς πικρᾶς ζωῆς· ναι, τὸ ἔπει μέχρι βᾶθους, ἀλλ' εὔρε μέλι· ναι, χάρις εἰς σέ, Λελία, εὔρε μέλι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν σταγόνα.

Ἡ Λελία ἐβρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς κλαίοντα· ἐκλυσε δὲ τοσοῦτον πικρῶς, ὥστε οἱ περιετώτες συγγενεῖς, λησμονήσαντες τὴν τυπεκὴν αὐτῶν ἔθιμοταξίαν ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὴν ἀνυπομονοῦντες· ὅτε δὲ ἡ Λελία ὕψωσε τὴν κεφαλὴν τῆς παρετήρησαν ὅτι αἱ παρειαί τῆς δὲν περιεβρέοντο ὑπὸ θακρῶων, ἀλλ' ὅτι ἦσαν ὠχραὶ καὶ λευκαὶ ὡς ὁ Πεντελίσιος λίθος. Ψυθυρισμὸς ἠγέρθη μεταξὺ τῶν παρστῶτων, οὔτινες συμπάσχοντες εἰς τὰ δάκρυα τῆς Λελίας ἔλεγον ἀλλήλοις σιγαλῆ τῆ φωνῆ· αὐτὸ δυστυχῆς κοράσιον! πόσον εἶναι εὐαίσθητον! δὲν ἐλησμόνησαν ἀκόμη τὰς παρελθούσας θλίψεις του. Ὁ πατὴρ ἦτο περίλυπος, καὶ ἐσπευτε νὰ δώσῃ πέρας εἰς τελετὴν, ἧτις ἐπεκτεινομένη ἤδύνατο νὰ βλάψῃ καιρίως τὸν εὐπαθῆ διοργανισμὸν τῆς θυγατρὸς του.

— Ἀρκεῖ, ἔλεγον ὁ πατὴρ, ἔλα τελειώσῃ μετὰ μίαν στιγμὴν· Λελία, δέχεται αὐτὸν τὸν νέον διὰ μνη-

στόν σου; Θάρρει, τέκνον, μίαν μόνην λέξιν, καὶ τὰ πάντα τελειώσῃ.

Ἡ Λελία ἐπροσέθηκε ν' ἀποκριθῆ· ἀλλ' εἰς μάτην, ἐκλινε δὲ τὴν κεφαλὴν εἰς δεῖγμα συναίνεσως.

— Κύριοι εἶπεν ὁ Νικολὸς, ἡ θυγάτηρ μου παρέδωχθη. Ἀσπάσθητι τὴν μνηστῆν σου, υἱέ μου, καὶ εἰπετα εἰσερχόμεθα ὅλοι εἰς τὴν οἰκίαν νὰ πῶμεν τὸ ποτήρι τῆς συγγενείας.

Ἡ κόρη δὲν ἀπεκρίθη, ἀντίειπε τυπολόγος τις γέρων, συγγενὴς τοῦ μνηστῆρος.

— Λάλησον λοιπὸν, κόρη μου, εἶπεν ὁ Νικολὸς, ἐξακοντίσας θλέμμα ὀργίλον ἄμα καὶ περιφρονητικὸν πρὸς τὸν λαλήσαντα, εἰπέ μίαν μόνην λέξιν, καὶ τετέλεστα.

Ἀνινοίγοντο ἦδη τὰ ψυχρὰ καὶ ἄχρα χεῖλη τῆς Λελίας διὰ τὴν ὑπακούσθαι, ὅτε αἰρνης ἀνθρωπὸς τις, συντριψας ἐκ τῆς μεγάλης του βίας τὴν θυρίδα τοῦ πύλωνος τῆς αὐλῆς, ἐπαρουσιάθη ἐνώπιον τῆς δημηγύρεως.

— Μὴ ἀποκριθῆς, ἀνέκραξε, σοὶ τὸ ἀπαγορεύω!

Ἡ Λελία ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μὲ φωνὴν πνιγνῆν καὶ ἤθλε ἐβρῆθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἂν ὁ πατὴρ τῆς δὲν τὴν ἐμπόδιζε.

— Τί ζητεῖς ἐδῶ; εἶπεν ὁ πατὴρ πρὸς τὸν ἐπιελθόντα, κακοῦργε. μέθυσε, κακοῦρη, τί ζητεῖς;

— Δὲν δύναται νὰ με ἐξυβρίσῃς Νικολὸ, εἶπεν ὁ ταραξίας, ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν θυγατέρα σου εἰς γάμον.

α— Ἐσὺ! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ μανιώδης.

α— Ἐσὺ! ἐπανάλαβον οἱ γονεῖς μὲ θαυμασμόν, περιφρόνησιν καὶ ἐμπαιγμόν, ἕκαστος κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ χαρακτήρα.

— Μὴ παραφέρεσθε, εἶπεν ὁ αὐτὸς τυπικὸς γέρον· ὅστις εἶχεν ἦδη καλῆσαι· ἀρραβῶνες οἱ ὅποιοι ἀρχίζουσι μετὰ εἰρίδα δὲν τελειώνουσι μὲ γάμον. Τὸ νὰ ζητήσῃ τις κόρην εἰς νόμιμον γάμον δὲν εἶναι οὔτε ἐγκλημα, οὔτε αἰσχρὸς. Ἄς ἀποκριθῆ ἡ κόρη πρὸς τὸν νέον, καὶ τότε οἱ λοιποὶ ἀποσυρῆτε ἐν εἰρήνῃ.

α— Καλὰ λέγει, εἶπεν ὁ μάλλον περίθλεπτος τῶν γερόντων. Ἀποκριθῆτι, τέκνον μου, καὶ εὐθὺς ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς ἀναχωρεῖ.

Ἡ Λελία ὠχρὰ καὶ ἐρυθρὰ ἀλληλοδιαδόχως. Ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, εἶτα δισταζούσα ἐσταμάτησεν προσέβλεψε πεφοβισμένως τὸν πατέρα τῆς, καὶ τέλος ἔμεινε ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, περιτέλλουσα τοὺς βραχίονας τῆς ἐσταυμένους ἐπὶ τὸ στήθος, ὡς ἐξήτει νὰ καθησυχάσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας τῆς.

— Λελία, εἶπεν ὁ γέρον Νικολὸς, ἐπιληφθεῖσα αὐτῆς τοῦ βραχίονος καὶ προσπαθῶν νὰ ὑποκρῆσθῃ τῆ ὀργῆν του. γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν; Τὸν εἶδες ποτε προηγουμένως; Ἀποκριθῆτι, γνωρίζεις τὸ ὄνομά του;

α— Ὅχι!

α— Ὅχι! Βλέπεις, αὐθάδη! κακοῦργε! ἔλα τέκνον μου· δὸς τὴν παρειάν σου πρὸς τὸν ἀσύννομόν σου, διότι τοιαύτη εἶται ἡ συνήθεια τῶν πατέρων μας, καὶ τοὺς κακοῦργους τοὺς διορθῶναι ἐγὼ!

Ἡ νεανὶς ἐπροχώρησε μηχανῶς πῶς, ἀλλ' ἐνῶ ἐνόμιμο· μνηστῆρ ἔτινεν πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας,